

ARA PETROSYAN

Was born in 1976 in Yerevan , Armenia

Education

1992-1997 Yerevan art college after P. Terlemezyan

1997-2003 Yerevan's state Academy of Fine Art

Exposition

"Antifreeze" ACCEA, Yervan.

"Dream in Dialogue" art festival, ACCEA, Yerevan

"Society-Body-Art" art festival, ACCEA, Yerevan

e-mail: pittore_06@yahoo.com

ՆՓԱԿ/ACCEA

FOUNDERS: Sonia Balassanian, Founder and Senior Artistic Director; Edward Balassanian, Co-Founder and Chief Executive Officer;

ARTS COUNCIL: Eva Khachatryan and David Kareyan, Co-Directors of Fine Arts Department; Gagik Ghazareh, Director of Cinema, Theater and Video Department;

ADMINISTRATION: Albrik Abrahamyan, Executive Director; Armine Antikyan, Public Relations; Kamyar Kojouri, Systems Administration and Graphics | Փավստոս Բյուզանդի 1/3, Հայաստան | 1/3 Pavstos Biuzand Blvd., Yerevan, Armenia | T: +37410 568225, 568325, 560218 | F: +37410 560216 | E: info@accea.info | W: www.accea.info | 81 Murray St., New York, NY 10007, USA | T: +1212 732-3598 | F: +1212 732-1175

Ինֆորմացիոն Հովանավորներ

ARA PETROSYAN

Was born in 1976 in Yerevan, Armenia

Education

1992-1997 P. Terlemezyan Yerevan Art College

1997-2003 Yerevan State Academy of Fine Arts

Exhibitions

2003 "Antifreeze", Festival of Alternative Art., ACCEA, Yerevan

2004 "Dream in Dialogue", Festival of Alternative Art, ACCEA, Yerevan

2005 "Society-Body-Art", Festival of Alternative Art, ACCEA, Yerevan

e-mail: pittore_06@yahoo.com

an exhibition by
Ara Petrosyan
Արա Պետրոսյան

coordinated by
David Kareyan
Դավիթ Կարեյան

coordinated by
David Kareyan
համադրությամբ
Դավիթ Կարեյանի

ՏԱՐԱԾԱԿԱՆ ԷՔՍՊՐԵՍԻԱ

Կարծում եմ այս աշխատանքները գրեթե ոչնչով չէին տուժի, եթե սրանց համար նախատեսված լինեի պարզագույն էքսպոզիցիան, որտեղ գրաֆիկական արստրակցիաները ի հայտ կգային որպես ինքնավար պատկերներ, քանի որ նկարիչը աշխատելու ընթացքում դատողություններ է ունեցել միայն իր ունեցած մակերեսի շուրջ (այսինքն՝ թղթի):

Սակայն խնդիրն այլ բանում է: Եթե ուշադրություն դարձնենք աշխատանքների պլաստիկական լուծումներին, ապա անմիջապես կնկատենք գծերի հակասության և համաձուլվածության պարադոքսալությունը:

Գծերի առատությունը, որն իր հերթին ստեղծում է որոշակի էքսպրեսիա և միաձուլվում իր խտությամբ, ստեղծում է ներքին զուսպ լարվածություն:

Այս գծային «անվերջությունը» կարծես հանգեցրել է նկարչին աշխատանքային «անվերջության», և գրաֆիկաների քանակությունը նույնքան տպավորիչ է, որքան նրանց ներսում գտնվող գծային քառսը:

Եվ այս ամենը մեզ հուշում է որոշակի էքսպոզիցիոն լուծում, որը կկարողանար շարունակել գրաֆիկաների դինամիկ զարգացումը՝ միաժամանակ սրանց վերածելով մի ընդհանրացված պատկերի:

Կարծում եմ՝ անհրաժեշտ է դիտարկել մի կարևոր փաստարկ. տվյալ ցուցահանդեսի ընթացքում էքսպոզիցիոն արվեստը օգտագործում է թղթի ֆորմատը (քառակուսին):

Միացնելով քառակուսի արստրակտ պատկերները՝ էքսպոզիցիան վերածվում է ծավալուն «դիզայներական» նախագծի, որն իր մասշտաբներով կարողանում է նկարի վերածել ամբողջ ցուցասրահի տարածքը՝ օգտագործելով պատերի սպիտակ հարթությունը:

Եվ փաստորեն միայն տարածքի սահմանափակումը կարող է կանխարգել գծերի հոսքն ու աճը:

Առանձին աշխատանքներում մատիտի գծերի հակասական և համաչափ բազմառատությամբ, նկարիչը թղթի մակերեսը հասցնում է գրեթե սև հարթության՝ տեղ-տեղ էլ աշխատացնելով թղթի սպիտակ մակերեսը:

Այսպիսով, դիտելով էքսպոզիցիան տարածության վրա, մենք նկատում ենք ընդհանուր սև ու սպիտակ հարթությունների դինամիկ զարգացում:

Եվ միայն սրանց մոտենալով՝ կնկատեք տարատեսակ գծային քառսը, որը մեզ տանում է դեպի ավանգարդիստական անվերջություն:

ԷԴԳԱՐ ԱՄՐՈՅԱՆ

SPATIAL EXPRESSION

I think these works would lose almost nothing if they were exhibited in the simplest manner, where graphic abstractions emerge as self-contained images, because the artist, in the process of his work conducts dialogue with the only surface available to him—the paper.

But the issue is something else. If we pay attention to the plastic solutions adopted by the artist we will instantly notice the paradox of contradiction and infusion of lines.

Abundance of lines, which in turn creates specific expression and infuses with its density results in internally restrained tension.

The linear “eternity” seems to have brought the artist to “eternal” labor. The quantity of graphics is as expressive as the linear chaos within them.

And all this prompts us a certain expositional solution that could continue the dynamic development of graphics, and simultaneously convert it into an encompassing image.

I think it is important to note an important argument, which is the fact that in this show the art of exhibition uses the square—the format of the paper.

By joining the square abstract images the exhibition turns into an expanded “interior design” project, which by using the white surface of the walls and its large scale transforms the entire exhibition space into a single painting.

Actually it is only the limitation of the space which can put a stop to the flow and the growth of lines.

In separate works by means of variety and abundance of contrasting and converging strokes of pencil, the artist turns the surface of the paper into a black plane, while sometimes using the white surface of the paper as well.

Thus by watching the exhibition at a distance we notice dynamic development of black and white planes.

Only by convergence of lines we notice the many-layered chaos of lines, which leads us to a boundless avant-garde state.

Edgar Amroyan